

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci **žalobkyně: Olbena CZ s.r.o., IČ: 260 10 101**, se sídlem Helvíkovice 6, 564 01 Žamberk, **zastoupené: Jiřím Pokorným, daňovým poradcem**, se sídlem Heliova 270/15, 460 01 Liberec **proti žalovanému Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2014, č.j. 9383/14/5000-14201/711360,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žalobkyně n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci:

Rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo změněno k odvolání žalobce rozhodnutí Finančního úřadu v Žamberku (správce daně prvního stupně) - dodatečný platební výměr na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009, č.j. 99572/12/275922601038, ze dne 20.12.2012, kterým byla doměřena daň z příjmů právnických osob vyšší o částku 601 600,- Kč a současně uložena zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 120 320,-Kč - v části týkající se bankovního spojení s tím, že v ostatním zůstává výrok odvoláním napadeného rozhodnutí beze změny.

Žalobní body:

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou, v níž uplatnil níže uvedené žalobní body.

Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce nesouhlasí s výsledkem kontrolního zjištění daňové kontroly. Žalobce namítá chybné hodnocení důkazů, nedůvodnou selekci důkazů a to, že žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Žalobce tvrdí, že žalovaný se nevypořádal s žalobními námitkami.

- Žalobce sporuje **postup žalovaného, který z důvodu nekontaktnosti dodavatele DIABLL CONSULTING s.r.o., vycházel z informací od provozovatele velkoplošných obrazovek BONUSS-CZ, s.r.o.,** přičemž informace od této společnosti se liší od údajů získaných z dokladů od DIABLL CONSULTING s.r.o. Žalobce k tomu dále uvedl, že: *„...navzdory existenci důkazů získaných správcem daně a založených ve spisu vedeném správcem daně, které prokazují, že společnost BONUS CZ s.r.o. účtovala žalobcově dodavateli vysílání reklamy celkem ve třech měsících po sobě jdoucích a nikoliv v jediném, jak nedůvodně udává správce daně.“*

- Dle žalobce **skutečnost, že vyrobený spot byl jím deklarovaným způsobem odvysílán, je prokázána,** respektive věrohodnost *„zejména předložené fotodokumentace reklamního plnění“* nebyla správcem daně vyvrácena /§ 92 odst. 5 písm. c) zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“)/. Naopak odvysílání spotu potvrzují i svědecké výpovědi svědků navržených žalobcem i zástupců BONUSS-CZ s.r.o., kteří se toliko s žalobcem neshodli na období vysílání. Dále žalobce tvrdí prokázání vysílání spotu fakturacemi z ledna 2010 a z listopadu 2009 a z prosince 2009 a ze *„smlouvy vztahující se k těmto fakturám.“* Pokud žalovaný tvrdí, že žalobcem předložené důkazní prostředky neprokázaly uskutečnění vysílání reklamního spotu v rozsahu deklarovaném daňovými doklady, pak žalobce zásadně nesouhlasí s provedeným hodnocením důkazů. Konkrétně sporuje postup žalovaného ohledně zhodnocení výpovědi (blíže neurčitěho svědka – pozn. soudu), který si nepamatoval konkrétní datum, když žalovaný takovou svědeckou výpověď vyhodnotil jako neprůkaznou k tvrzení, že k odvysílání spotu došlo v roce 2009.

Žalobce tvrdí, že reklamní spot existoval, to dovozuje z výpovědi svědků (D., Ch.), z faktury č. 16809 ze dne 20. 10. 2009 vystavené společností BONUSS-CZ s.r.o. a dále z předložené fakturace.

To, že reklamní spot byl odvysílán na třech obrazovkách, je dle žalobce prokázáno výpověďmi svědků včetně paní Ch. a svědka D. (ti uvedené potvrdili přinejmenším ve vztahu k lednu 2010) a fakturami č. 16709, 20709, 24509, 1710 společnosti BONUSS-CZ s.r.o.

Dle žalobce objednávky stejně jako fakturace dodavatele žalobci uvádějí rozsah reklamní služby - zveřejnění reklamního spotu - po dobu 3 měsíců od července do září 2009 (správně patrně od srpna do října - pozn. soudu). Z e-mailové korespondence a faktury č. 16809 vyplývá, že pro technické potíže reklamní spot vznikl v období mezi 29. 9. 2009 a 20. 10. 2009. K odvysílání tak muselo dojít v říjnu, listopadu a prosinci 2009 nebo v listopadu, prosinci a lednu 2010. Svědci potvrdili odvysílání spotu někdy na podzim 2009. K prokázání těchto údajů navrhl žalobce účetnictví společnosti BONUSS-CZ s.r.o. Žalobce tvrdí, že svědci D. a Ch. vysílání po dobu 3 měsíců nevyvrátili. Žalobce jednoznačně dovozuje, že z e-mailové korespondence ze dne 19. 8. 2009 od DIABLL CONSULTING s.r.o. společnosti BONUSS-CZ s.r.o., v níž se uvádí, že spot firmy SPORT AUTO by měl být nahrazen spotem OLBENA, je prokázáno, že faktury v účetnictví společnosti BONUSS CZ s.r.o. označené jako „*nový za Sport auto*“ se vztahují na spoty pro žalobce, tudíž že je prokázáno plnění ve 3 deklarovaných měsících po sobě jdoucích. Žalobce přitom sám připouští: „*Skutečnost, která však z provedeného dokazování nevyplývá, je období, ve kterém mělo k vysílání dojít.*“ Žalobce má však za to, že tato okolnost není pro stanovení daně z příjmů právnických osob rozhodná. Za právně bezvýznamné považuje žalobce to, zda došlo k odvysílání spotů v lednu 2010, či k celému plnění v roce 2009. Žalobce se odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Afs 55/2011- 84, když má za to, že v tomto světle unesl důkazní břemeno, neboť nebyl povinen prokazovat každé jednotlivé odvysílání prezentace.

Žalobce namítl ohledně hodnocení svědeckých výpovědí (str. 6 zprávy) svědků D. a Ch. podjatost těchto osob, když není v jejich zájmu vypovídat v rozporu s fakturami v jejich účetnictví, současně však výslovně uvádí, že: „*...netvrdí, že jejich výpověď je nevěrohodná...*“ Žalobce poukázal na to, že svědkyně Ch. připustila, že by při telefonické objednávce mohlo dojít k záměně klientů při realizaci reklamy, přičemž obdobné se v minulosti stalo. Dle žalobce je fakturací BONUSS-CZ s.r.o. prokázáno, že žalobce nahradil Sport auto (text fakturace Jimmyz, Autogames, Sport auto a následně Jimmyz, Autogames, nový za Sport auto), tedy, že plnění se uskutečnilo v roce 2009, neboť spot žalobce byl náhradou za prezentaci Sport auto.

Žalobce vytýká žalovanému, že se soustředil toliko na rozporování žalobcem tvrzených skutečností. Z uvedeného žalobce dovozuje porušení § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu.

- Hodnocení svědeckých výpovědí svědků navržených žalobcem (str. 7-8 zprávy). Ohledně svědka Ing. R.S. žalobce uvádí, že žalovaný v rozporu se zákonem nepřipustil jeho svědeckou výpověď, když svědek je zplnomocněným zástupcem žalobce, nikoliv osobou podle § 96 odst. 3 daňového řádu. Žalovanému vytýkal tendenční hodnocení svědeckých výpovědí, když poukazoval na to, že si nepamatovali konkrétní podobu spotu ani to, co spolu s ním viděli. Žalobce popírá, že by byl skutečný nesoulad mezi výpovědí pana K. a K..

Žalobce tvrdí vadu řízení, když mu nebylo umožněno klást otázky svědkovi S., který byl vyslechnut jako svědek v době, kdy mu takové postavení nenáleželo.

Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí včetně předcházejícího rozhodnutí správce daně prvního stupně.

Vyjádření žalovaného k žalobě:

Žalovaný setrval na právním názoru prezentovaném v napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Žalobce prokazoval plnění reklamních služeb fakturami, které deklarují plnění v srpnu, září a říjnu roku 2009 na základě smlouvy ze dne 12. 6. 2009.

V odvolacích námítkách žalobce v zásadě uvedl shodná tvrzení s žalobními body.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl právní úpravu, která dle něho dopadá na posouzení věci (str. 3 až str. 6 napadeného rozhodnutí), a to § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu (změna rozhodnutí v odvolacím řízení), § 86 odst. 3 písm. c) a násl. daňového řádu (daňová kontrola a povinnosti daňového subjektu), § 92 daňového řádu (rozložení důkazního břemene mezi správce daně a daňový subjekt), § 23 odst. 10, § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů /dále jen „zákon o daních z příjmů“/ (účetnictví jako východisko pro zjištění základu daně, uznatelnost toliko prokázaných nákladů z hlediska daňové účinnosti). Žalovaný ozřejmil rozložení důkazního břemene podle § 92 odst. 3, 4 v návaznosti na § 86 odst. 3 daňového řádu, když daňový subjekt, který náklad zanesl od účetnictví a následně do daňového přiznání, je povinen v případě pochybností správci daně prokázat, že jej skutečně vynaložil, a to tím způsobem, jaký uvedl na příslušném účetním dokladu. Výrok rozhodnutí žalovaného přitom vychází právě z toho, že žalobce důkazní břemeno neunesl, přičemž výslovně uvedl: „*V tomto ohledu je nutno uvést, že spekulace ohledně vysílání reklamního spotu v jiných měsících roku 2009, zde nehraje žádnou roli, neboť by to nebylo v souladu s účetnictvím daňového subjektu*“ (str. 11 napadeného rozhodnutí).

Výsledek kontrolního zjištění z daňové kontroly je zachycen ve zprávě o daňové kontrole č.j. 82571/12/275930603104, přičemž žalobce jako daňový subjekt byl s výsledkem kontrolního zjištění seznámen dle protokolu dne 18. 12. 2012.

Správce daně si žalobcem tvrzené skutečnosti v rámci daňové kontroly z důvodu nekontaktnosti dodavatele reklamy na velkoplošných obrazovkách ověřoval tvrzené skutečnosti u subdodavatele BONUSS-CZ, s.r.o., jako vlastníka velkoplošných obrazovek. **Žalovaný vycházel ze zjištění, že za vysílání reklamního spotu „OLBENA“ byl předložen pouze doklad ze dne 30. 1. 2010 za vysílání na třech velkoplošných obrazovkách v lednu 2010, přičemž dle vyjádření jednatele BONUSS-CZ jiné faktury neexistují.** Ke zjištěným skutečnostem se dle žalovaného měl žalobce možnost vyjádřit v průběhu daňové kontroly.

Důkazy byly žalovaným zhodnoceny tak, že CD s monitoringem ani svědecké výpovědi svědků navržených žalobcem, kteří pouze uvedli, že reklamní spot viděli na dvou ze tří obrazovek na podzim roku 2009, neprokázaly rozsah stanovený smlouvou o poskytnutí reklamy uzavřenou mezi žalobcem a DIABLL CONSULTING s.r.o., prokázáno bylo pouze plnění za leden 2010, a to jak fakturací od BONUSS-CZ s.r.o. společnosti DIABLL CONSULTING s.r.o, tak výpovědí svědkyně Ch. **Naopak bylo uvedeným výsledkem**

prokázáno, že reklamní spot byl vyroben po datu 29. 9. 2009, tedy před tímto datem nemohl být vysílán (měsíce srpen a září 2009).

Žalovaný vyvrátil jako ničím nepodloženou žalobcovu domněnku podjatosti ohledně svědků K.Ch. (ředitelka BONUSS-CZ, s.r.o.) a L.D. (jednatel BONUSS-CZ, s.r.o.).

Výpověď jednatele žalobce Ing. R.S. posoudil žalovaný jako tvrzení žalobce, ničím neprokázané ohledně vysílání reklamních spotů v roce 2009, když se ohledně postavení jednatele společnosti, jemuž nelze přiznat postavení svědka ve věci společnosti, v níž vykonává funkci statutárního orgánu, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2006, č.j. 7 Afs 15/2003. Ohledně návrhu a opakování výsledku téže osoby, která se již v řízení před odvolacím správním orgánem nenacházela v postavení statutárního orgánu, pak dovodil, že tento důkaz by s ohledem na obsah podané výpovědi (s ohledem na její obsahovou neprůkaznost žalobcem tvrzených skutečností) v téže věci nebyl způsobilý zvrátit skutkové závěry správce daně.

Žalovaný tak vydal napadené rozhodnutí, když uzavřel v souladu s rozhodnutím správce daně prvního stupně, že žalobce neunesl důkazní břemeno ve vztahu k prokázání tvrzených skutečností, u nichž správce daně prokázal pochybnosti.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích včas uplatněných žalobních bodů (§ 71 odst. 2 s.ř.s.), na základě skutkového a právního stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), a to bez jednání (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, přičemž se ztotožnil s rozhodnutím žalovaného, a to na základě následující relevantní právní úpravy a na základě právní argumentace níže uvedené.

Podle § 23 odst. 10 zákona o daních z příjmů:

Pro zjištění základu daně se vychází z účetnictví vedeného podle zvláštního předpisu, 20) pokud zvláštní předpis nebo tento zákon nestanoví jinak anebo pokud nedochází ke krácení daňové povinnosti jiným způsobem.

Podle § 24 odst. 1, věta první zákona o daních z příjmů:

Výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.

Jestliže v dané věci uplatnil žalobce jako daňový subjekt náklady (výdaje) deklarované fakturami vystaveným společností DIABLL CONSULTING s.r.o. s obdobím plnění srpen (faktura č. 20090578 ze dne 3. 8. 2009), září (faktura č. 20090551 ze dne 2. 9. 2009) a říjen 2009 (faktura č. 20090187 ze dne 1. 10. 2009) a „Smlouvou o poskytnutí reklamy“ uzavřenou dne 12. 6. 2009 (pro období roku 2009), pak bylo na něm, aby v souladu s ustanovením § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu předložil důkazní prostředky prokazující jeho tvrzení. Krajský soud přitom poukazuje na setrvalou rozhodovací činnost správních soudů, když faktura není

důkazem toho, že k reálnému plnění skutečně došlo. V dané věci je nepochybné, že správce daně prvního stupně na základě údajů z účetnictví společnosti BONUSS-CZ s.r.o. prokázal pochybnosti ohledně žalobcových tvrzení, při nekontaktnosti dodavatele plnění společnosti DIABLL CONSULTING s.r.o., když bylo prokázáno výhradně plnění v lednu 2010, tedy mimo tvrzené období dle fakturace předložené žalobcem a když dle výsledku svědkyně Ch. došlo k výrobě reklamního spotu po 29. 9. 2009, tedy zcela logicky, plnění nemohla být uskutečněna v měsících srpnu a září 2009, jak žalobce tvrdil ve dvou případech a deklaroval shora uvedenými fakturami. Bylo proto na žalobci, aby v souladu s ustanovením § 92 odst. 3 daňového řádu prokázal tvrzení uplatněná ve svém účetnictví, když správce daně podle § 95 odst. 5 písm. c) daňového řádu unesl důkazní břemeno a prokázal skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem ohledně rozsahu a doby tvrzeného plnění formou vysílání reklamních spotů.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Afs 152/2006, ze dne 9. 1. 2008, přitom důkazní břemeno tíží daňového poplatníka, přičemž ten je povinen prokázat výdaje způsobem vylučujícím jakoukoliv pochybnost (rozsudek byl vydán za účinnosti předchozí právní úpravy, nicméně jeho relevance se nezměnila; rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz): **„Výdaje musí být poplatníkem prokázány způsobem vylučujícím jakékoli pochybnosti, přesvědčivým tvrzením, ale i řádnými věrohodnými důkazy. Protože stát a daňový subjekt v daňovém řízení nejsou v rovném postavení, správce daně je v pozici vrchnostenské, zákonodárce mu stanovil mantinely tak, aby svého postavení nemohl zneužít. Jedním z těchto prostředků je rozložení důkazního břemene mezi obě strany, a to ustanovením § 31 daňového řádu. Důkazní břemeno ležící na správci daně je užší a okruh případů je přesně vymezen ustanovením § 31 odst. 8 daňového řádu.“**

K jednotlivým námitkám žalobce uvádí krajský soud ve shodě s rozhodnutím žalovaného následující.

- K námitce postupu správce daně v případě nekontaktnosti dodavatele žalobce. Tato okolnost nebyla hodnocena k tíži žalobci, správce daně postupoval tak, aby mohl tvrzení uplatněná žalobcem ověřit, tedy zcela v souladu s ustanovením § 92 odst. 2 daňového řádu zjišťoval co nejúplněji skutečnosti rozhodné pro posouzení žalobcem uplatněných tvrzení. Žalobce měl přitom možnost se ke zjištěným skutečnostem vyjádřit, jak vyplynulo z protokolu ze dne 21. 8. 2012.

- Ohledně žalobního tvrzení, že konkrétní měsíc není právně významný, krajský soud odkazuje na § 8 odst. 1 zák. č. 563/1991 Sb., o účetnictví, který ukládá povinnost vést účetnictví správné, průkazné, srozumitelné, přehledné a způsobem zaručujícím trvalost účetních záznamů. S ohledem na povinnost průkaznosti je tak povinností žalobce prokázat v kterém konkrétním období k plnění došlo. Toho však žalobce, jak vyplývá z jeho žaloby, není schopen, stejně jako neobjasnil důvod chybné fakturace. Není-li přitom prokázáno faktické plnění, nelze k fakturaci přihlížet (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2008, č.j. 8 Afs 97/2006-86).

- Hodnocení důkazů získaných z účetnictví společnosti BONUSS-CZ s.r.o. nelze ničeho vytýkat, když jednoznačně je prokázáno plnění v lednu 2010, přičemž pochybnosti nebyly odstraněny ohledně plnění na základě faktur č. 20709 a č. 24509 (v textu uvedeno: „*nový za Sport auto*“). Pokud jde o e-mail ze dne 19. 8. 2009, nelze z něj jednoznačně vzít za prokázané, že spot pro žalobce skutečně nahradil spot pro Sport auto. Uvedené tvrzení žalobce tak nebylo prokázáno, a tudíž nade vší pochybnost nebylo prokázáno reálné plnění. Jak zdůraznil žalovaný, žalobce tvrdil a uplatnil plnění za období srpen, září a říjen 2009.

- Ohledně podjatosti svědků (Ch., D.) je třeba uvést, že tito vypovídali po řádném poučení svědků a jejich výpověď je v souladu s údaji zjištěnými z účetnictví společnosti BONUSS-CZ s.r.o. Pokud žalobce tvrdí, že došlo k plnění v listopadu a prosinci, pak je třeba dát za pravdu žalovanému, že žalobce měl prokázat tvrzení o plnění v srpnu, září a říjnu 2009, případně řádně objasnit, proč došlo k chybné fakturaci, to však žalobce neučinil.

- Ohledně výsledku Ing. S. je ze správního spisu zřejmé, že o provedeném výsledku byl žalobce informován. Žalovaný přitom k novému výsledku svědka nepřistoupil, neboť nebyl schopen blíže identifikovat období podzimu roku 2009, kdy reklamní spot údajně shlédl. Pokud jde o ostatní výpovědi svědků, těmito nebylo prokázáno vysílání spotu v období, jak bylo žalobcem uplatněno v účetnictví, tedy srpen, září, říjen 2009, když tvrdili pouze neurčité období podzimu 2009.

- E-mailovou korespondencí byla prokázána výroba spotu, což žalobce nespornuje, po 29. 9. 2009, tedy vysílání spotu v době před tímto termínem, t.j. v období srpen, září, je vyloučeno. Tedy vyúčtování za tyto měsíce neodpovídá reálnému plnění. Žalovaný splnil svoje důkazní břemeno, když zpochybnil tvrzení a důkazy uplatněné žalobcem. Rozhodnými v dané věci přitom bylo účetnictví společnosti BONUSS-CZ s.r.o. a výpovědi svědkyně Ch. a svědka D.

- Pokud žalobce tvrdil, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami, pak takové tvrzení je vyvráceno již rozsahem, který byl námitkám v napadeném rozhodnutí věnován (str. 8-17). Právo žalobce na vypořádání námitek přitom nelze zaměňovat s domnělým právem na vyhovění jeho námitkám.

S ohledem na formu a obsah napadeného rozhodnutí žalovaného dospěl krajský soud k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, neboť obsahuje veškeré náležitosti výroku i odůvodnění, je srozumitelné a netrpí vnitřním rozporem odůvodnění. Z žalovaného rozhodnutí, jak vyloženo shora, je zřejmé, že žalovaný ve svém rozhodnutí přdestřel právní úpravu, podle níž bylo ve věci rozhodováno, shrnul skutkový stav věci a vyložil, která konkrétní žalobcova tvrzení vzal za nedůvěryhodná - plnění ve zdaňovacích obdobích roku 2009 (srpen, září, říjen 2009) - a to zcela logicky na základě svědecké výpovědi K. Ch., ředitelky BONUSS-CZ, s.r.o., z níž vyplynulo, že reklamní spot byl vyroben až na konci měsíce září, tedy jeho výrobě nemohlo předcházet jeho vysílání. Rovněž tak žalovaný při závěru o nevěrohodnosti žalobcových tvrzení vycházel z výsledku L.D., jednatele BONUSS-CZ, s.r.o., jímž bylo prokázáno plnění v lednu 2010 s tím, že faktury za jiné plnění neexistují.

Tedy, dle krajského soudu správce daně unesl důkazní břemeno, když důvodně zpochybnil tvrzení uplatněná žalobcem, neboť prokázal skutečnosti vyvracející věrohodnost důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, jak mu ukládá § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. Naproti tomu žalobce nebyl schopen nabídnout takové důkazy, jejichž provedení by svědčilo o unesení důkazního břemene ve smyslu § 92 odst. 3 daňového řádu. Důkazy smlouvou, daňovými doklady vystavenými společností DIABLL CONSULTING s.r.o., jakož i CD-nosičem o monitoringu spotu, se ukázaly být ve vztahu ke skutečnému rozsahu plnění v kontrapozici s důkazy shora citovanými, neprůkaznými, přičemž žalobce ani neobjasnil, z jakého důvodu došlo k „chybné fakturaci“, ani nebyl alespoň v rovině tvrzení, byť by to nebylo dostačující, schopen časově ukotvit předmětná plnění.

Krajský soud se tak po přezkoumání napadeného rozhodnutí plně ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho potvrzujícím rozhodnutí a stejně tak s právním názorem vysloveným v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto

odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

S ohledem na uvedené dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když z obsahu soudního spisu nebylo zjištěno, že žalovaný vynaložil náklady, které přesahují rozsah jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 24. listopadu 2014

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Michaela Jiroutová